

Fredens pris

Tilbage til før syndefaldet og de alt for rigide forskelle mellem godt og ondt, os og dem, højre og venstre, sort og hvidt

(en kommentar til USA's rolle i verden og tildelingen af Nobels fredspris til Obama)

Optimismen med hensyn til pessimismen på USA's vegne finder lidt næring i ny og næ. Som en anden hjemløs hund leder den og finder, hvad den er ude efter med sin fine og ekstremt selektive næse:

- Ifølge forsiden af The Independent for nogle dage siden, er der "hemmelige" planer i nogle af de arabiske olielande om at droppe handelen med olie i dollars. Det kan betyde et alvorligt værditab for dollaren.
- Guldet koster i øjeblikket mere end nogen sinde (tegn på at kapitalen søger i havn her, frem for i dollars).
- USA's, EU's og Japans regeringer og centralbanker pumper deres respektive valutaer ud i systemet i verdenshistoriens største forsøg på at stimulere det finansielle marked (krisebehandlingen udhuler dollarens værdi).
- Selv om de fremstormende økonomier i Asien og Latinamerika forsøger at holde dollaren oppe, fordi de er bange for at miste deres konkurrencefordele på de amerikanske hjemmemarked, og fordi de er bange for at deres valutaeserver skulle miste sin værdi, så falder den alligevel.

Hvis ikke det var så svært at skille den enes succes fra den andens i det globale metafysiske fællesskab, også kaldet den globale økonomi, så kunne man med sindsro have nok i sin kritik af det onde, USA i dets fald. Set ud fra et traditionelt venstreorienteret synspunkt, virker det umiddelbart tilfredsstillende at dollaren vakler.

Desværre er det nok sandt, at den mest ihærdige fokusering på kampen mod det onde og uretfærdige eller lige frem opfindelsen af satan selv i de fleste tilfælde vidner om manglende evne til at sætte et autonomt indhold af værdi ind i tilværelsen.

Diskussionen omkring USA's fejltrin har længe delt verden op i dem og os. Selvretfærdigt har verden delt sig op om USA som det, der gjorde den forskel, der kunne fortrænge opmærksomheden fra det mere fundamentale behov for et alternativ til de problematiske succeskriterier, som styrer her, der og alle vegne.

Man kan ikke se det positive indhold, altså det indhold i tilværelsen, der ikke lever som et afledt fænomen, negativt i forhold til et selvstændigt indhold, uafhængigt af reaktionen mod det onde, hvorfor kampen mod det onde er blevet en slags erstatning for sygdommen, der består i mangel på positivt indhold, autonomi. Man kaster sig ind i kampen mod satan selv, som om det gode ville opstå alene ved det ondes udryddelse, men afslører dermed mangelen på kognitiv og sanselig autonomi.

Jeg tror ikke at verden nødvendigvis bliver et bedre sted at være, bare fordi USA's møntenhed mister sit valutare overherredømme, eller hvis resten af de gamle industrilande falder sammen økonomisk.

Uligheden i den herskende økonomiske verdensorden er så vanvittig, så man ikke kan andet end håbe på noget bedre. Men et ensidigt kinesisk økonomisk overherredømme ville sandsynligvis være lige så ubehageligt, ikke bare for os, men i det hele taget for mindst lige så mange, som vores overherredømme er ubehageligt for nu.

Vi skal ikke overgå USA med en ny Europastat, sådan som samtlige politiske grupperinger kæmper for både nationalt i DK og resten af Europa. Vi kan ikke vinde det positive indhold i tilværelsen ved at gå ind i kampen mod det onde, eller ved at træde i USA's sted.

Og der findes minsandten noget, som ikke er identisk med elendigheden. Det gode og positive liv findes, men fortrænges af kampen for vækst, overmagt og kommercielle succeskriterier.

I virkeligheden har vi en hel del for meget af det hele, og skal lære at leve i overensstemmelse med det faktum, at meningen med livet ikke "er" en kamp om økonomisk overlevelse og råderum. Det naturligt sanselige animalske og vegeterende liv har altid været der. Grunden til at truslen om at bukke under økonomisk er så påtrængende, er at vi lever "som om" det var et problem at overleve økonomisk, hvorfor det så måske bliver det i virkeligheden! Vi truer med at smadre vore egne biologiske forudsætninger i kampen for kommerciel succes.

Kampen om det økonomiske overherredømme vidner mest af alt om, at vi ikke kan finde ud af andet end at rage til os af effekter, som vi hver dag skal bruge til at stimulere vore fattige sanser med.

Selv om man grundfilosofisk skulle ligge og rode rundt et eller andet sted i nærheden af det bare at være almindelig materiel hedonist, med hang til at minimere behovet for at gøre sig nyttig, dvs. behovet for at arbejde for løn, og derfor er indstillet på at maksimere effekten af indsatsen, der hvor nyttigheden trods alt skal være der for at bevare grundlaget for det dovne liv i nydelse for flest muligt, så kan man sagtens tage afstand fra "de åndelige", der altid har hidkaldt den guddommelige formålmæssighed, når de skulle stimulere deres oplevelse af sig selv som bedre end de onde og gudsforladte og alt for jordnære verdensnydere. Det er muligt at mine anskuelser minder mest om venstrefløjens, når jeg fordømmer den herskende verdensorden. Men jeg mener, at venstrefløjen såvel som højrefløjen for længst har afsløret sit problem i selve sanseligheden.

I kampen for effekter og stimulanser er der alt for mange ligheder mellem det, der sker hos dem på højrefløjen og hos dem på venstrefløjen.

Måske skulle man lære at gå mere direkte til angreb på sanseligheden, som jo trods alt er forudsætningen for, at effekterne kan give en slags affekt.

Sanseligheden med dens affekter kan anskues ved at sætte den ind i en formel, hvor den ønskede affekt forklares som resultat af funktionen mellem forventningsstrukturen (sanseligheden) og de effekter (indtryk) der ramler ind i den. Hvor enhver forventning tager udgangspunkt i ønsket om at øge overfloden af effekter, såvel her hos os de rige som hos dem der ingen effekter har, ja der skal mere og mere til for overhovedet at etablere sensationen, følelsen af at gå fra mindre til mere. Resultatet af at fokusere så ensidigt på økonomisk vækst, kvantiteten af materielle effekter, er at affekten udebliver, uanset hvor mange ressourcer der bruges på at bevare stimuleringen af sanseapparatet, nævneren i brøken på funktionens ene side.

Effekt / Forventningsstruktur (sanselighed) = Affekt

Formlen sætter altså effekterne i tælleren og modtageligheden i nævneren, og på den anden side af lighedstegnet der har vi affekten, hedonistens meningserstatning, hans og hendes indhold i det gudsforladte univers. Så meget af det for flest muligt så lang tid som muligt, dvs. så bæredygtigt som muligt, er selve meningserstatningen, idealet om den ultimative affekt for flest muligt på formel.

Formlen kan bruges til at vurdere fordelingen af verdens effekter ud fra et begreb om kvalitet. I snæver mikroøkonomisk forstand tæller den først tjente dollar lige så meget som den sidst tjente. Sådan er man nødt til at orientere sig, for at bevare forestillingen om uendelig økonomisk vækst som et objektivt mål for værditilvækst. Men når man bruger formelen, der sætter forventningsstrukturen ind hos den fattige bonde i Afrika, og effekten bliver den første dollars her sat op mod den sidste dollar hos en rig amerikaner, ja så brager forskellen i affekt en i møde. Amerikaneren opdager ikke noget, mens Afrikaneren måske får råd til at danse hele natten. Den kvalitative forskel i affekt ved de to begivenheder er himmelråbende stor.

Jeg går ind for smagsdommere, kvalitative distinktioner frem for kvantitative, smag, kunst, provokatører, mennesker som angriber sanseligheden, kunstnere, alle dem, der ikke bare giver kunden hvad kunden vil have, medier som hiver op i det dovne flæsk, sætter individet og flokdyret i skammekrogen, fokus på den selvgede bæreme af tilbagelængede mediebrugere og pampere, det diabolske perspektiv frem for det symbolske, de ideologiske fantompissere frem for det professionelle kor af ideologiske slatpissere, Nietzsche, Lars Von Trier, for ved at fokusere på forudsætningen for effekternes virke kunne der opnås langt mere affekt, end der følger af den ensidige satsning på at maksimere mængden/kvantiteten af effekter, der tilsyneladende er dikteret af den økonomiske verdensorden.

De små og store revolutioner i de etablerede forventningsstrukturer kan føre til større kvalitative kvantespring, end en nok så stabil økonomisk vækst.

Fredsprisen til den første sorte mand i det hvide hus er måske den bombe, der sammen med de almindelige konjunkturer kan føre os tilbage til før syndefaldet, hinsides de alt for veletablerede distinktioner mellem godt og ondt.

